

На нашој јавној сцени доминира став да, ако је Јанковић у праву, онда сигурно Вучић није. И обрнуто. А обоје су у криву, а Вучић и у не-праву. Ако је Вес Мичел дошао, мора бити да Америка има неки план за Балкан. Не мора и нема. О томе говорим у овом тексту.

Саша Јанковић нас је обавестио да је Мичелу рекао да је заблуда да се проблем Косова може решити у диктатури уместо у демократији. Не памтим да је неко успео да у само 13 речи смести толико сопствених заблуда и погрешних ставова.

Проблем тзв. Косова се може „решити“ само и искључиво у диктатури. А и тада је питање да ли је то, по форми издајничко, а по садржини самоуништење, оствариво. Када би постојале макар елементарне основе демократије у нашем јавном простору, никакво „решење“ не би било могуће, а заговорници би били похапшени.

Јанковић полази од претпоставке да је САД уопште стало до демократије. Погледајте шта медијски раде сопственом председнику зато што искаче из задатог оквира идеолошке диктатуре глобалистичког неолиберализма. При томе је сам богаташ и објективно припада тој класи која држи у покорности грађане. Шта је то тачно остало од демократије за оне који нису на најмоћнијој позицији у САД и који су међу 100 милиона сиромашних људи у Америци? Потпуни мрак и незнађе.

Ако би Јанковић говорио о стварном решењу проблема КиМ, заштити суверенитета и територијалног интегритета Србије и на простору косовско-метохијског дела Србије, онда је бесмислено о томе данас говорити са Мичелом и од њега тражити разумевање за успостављање квалитетније Србије. Па он представља политику која је деценијама радила да нам буде тачно овако како нам је.

Вучић наравно користи више речи, али је и код њега провенат изговрених бесмислица импресиван као и код Јанковића. Када слушам/читам Јанковића просто ми је непријатно, а кад слушам Вучића забринем се, зато што је то што он говори и ради опасно.

Вучић нам је објаснио да је за САД у реду да тзв. Косово има војску, пошто га они признају као независну државу. Онда је бесмислено питати Мичела на који међународни акт или пропис се позива.

Много горе су ствари које Вучић није рекао и на које није указао. Војска тзв. Косова има далеко већи значај, него што је приступ том питању само из угла САД или неке друге државе које су признале независност тзв. Косова. Право на самоопредељење, које јесте међународно признати институт, разматра се, између осталог и по садржини власти које народ који се позива на самоопредељење врши на одређеној територији. Албанцима једино неодстаје војска. Вучић и Дачић су им Бриселеким споразумима поклонили

Мичел у Београду или црно-беле заблуде

Пише: Бранко Павловић
среда, 21 март 2018 11:02

правосуђе и полицију. Према томе, успостављањем војске, фактичка државност тзв. Косова ће бити заокружена.

Не залажу се САД за војску тзв. Косова зато што мисле да би у одмеравању снага била препрека за Војску Србије (осим за ову садашњу која је у расулу), него управо зато да би могли на међународном плану сутра да крену у нову офанзиву према оним државама које нису признале независност тзв. Косова.

То је тема. Вучић се хвали како им је дао правосуђе и полицију и не каже ништа о стварном домашају успостављање војске тзв. Косова. То је опасно. Оно што је срамоно, то је што једну реч није рекао о томе шта ће Србија урадити као контра-мере оваквој политици и тзв. Косова и САД. Другим речима, послао је поруку, само ви заокружите државност, нећемо се испречити на том путу. Ако нам дате невладину организацију Заједницу српских општина, још ћемо да славимо невиђену дипломатску победу.

Вучић нас је поучио да се без Американаца не може решити ни косовски, ни један други проблем у свету. Управо супротно, сви проблеми настају због САД и сви проблеми се решавају упркос САД.

У контексту Косова и Метохије и укупних односа у свету данас, истицати као врховну вредност „интегрисаност са западом“ Србије и оцењивати разговре у коме ти се у лице каже да заваршавају процес заокруживања државности тзв.Косова као „добар, отворен, садржајан и битан“, може само неко ко спроводи интересе САД, а не интересе Србије.

Мичел у Београду или црно-беле заблуде

Пише: Бранко Павловић
среда, 21 март 2018 11:02

У том светлу треба сагледати и „бригу“ Вучића за стабилност тзв. Западног Балкана. Па ваљда нас интересује стабилност Србије, а елементарни услов било какве стабилности је територијални интегритет државе. У име чега би Србија требало да „компромисним“ решењима остварује стабилност имагинарне творевине као што је тзв. Западни Балкан? Компромисни предлог из Србије је оправдан када постоји Југославија. Зато што се штити виши интерес-држава у којој живе сви Срби. Али када се она распала, компромисни предлог који потиче од руководства Србије значи једнозначно одрицање од интереса Србије и Срба.

Да ствар буде још гора, Мичел не заступа ставове Бела куће, просто зато што таквог става уопште нема ни за Балкан, па ни за Србију. Та тема просто није на столу када се формулише спољна политика САД. Имају сијасет важнијих тема. Отуда је сасвим погрешно уопште примати помоћника министра спољних послова на нивоу председника државе. Тиме се даје на значају концепту који одражава пуку инерцију раније политике САД, уместо да се такав састанак одбије и тиме провоцира да никаквог „утабаног“ пута без сагласности Србије нема.

Не говорим ја све ово зато да би Јанковић и Вучић били разборитији, него зато што ми се чини да је црно-бели начин размишљања заиста присутан у нашим разматрањима и разговорима. А то је једнако лоше као Јанковић и скоро опасно као Вучић.